

ФАКТ

У 1991 році в сейф директора ЦРУ поклали один документ. Він і досі перебуває там. Його зашифрований текст містить згадки про якийсь давній портал та невідоме підземне сховище. До того ж у цьому документі є така фраза: «Він схований десь тут, неподалік».

Усі організації, згадані в цьому романі, реально існують, зокрема франкмасони, Невидимий коледж, відділ безпеки ЦРУ, Центр технічної підтримки Смітсонівського музею та Інститут етичних наук.

Усі згадані в цьому творі ритуали, галузі науки, мистецькі витвори та пам'ятки є реальними.

ПРОЛОГ

Масонський храм у Вашингтоні

8:33 вечора

«Як померти — ось у чім секрет».

З давніх-давен спосіб смерті завжди був таємницею.

Тридцятичотирирічний ініціат увіп'явся очима в людський череп у своїх долонях. Череп, порожнистий, як чаша, був наповнений криваво-червоним вином.

«Випий, — сказав він собі. — Випий — тобі нема чого боятися».

Згідно з традицією, колись він розпочав свою подорож у живописній одязі середньовічного єретика, якого ведуть на шибеницю: широка розхристана сорочка, з-під якої виднілися бліді груди, ліва холоша закована до коліна, а правий рукав — до ліктя. На шиї висіла важуча петля з товстої мотузки — братчики називали її «буксирним тросом». Однак цього вечора на ньому був одяг майстра, як і на братчиках-свідках.

Вони стояли поруч колом, усі при повних регаліях — смушкових фартухах, пасках та білих рукавичках. Церемоніальні коштовності на їхніх шиях химерно мерехтіли в напівтемряві, неначе очі привидів. У світському житті більшість цих чоловіків були людьми поважними й впливовими, однак ініціат знав, що в цих стінах їхні чини та звання не означали абсолютно нічого. Тут усі вони були рівними, названими братами, яких пов'язували спільні містичні узи.

Кинувши погляд на моторошне товариство довкола, ініціат подумав, що навряд чи хто поза межами цього приміщення міг коли-небудь уявити, що всі ці люди можуть зібратися в одному місці... тим паче — у *такому* місці. Приміщення, у якому вони зібралися, скидалося скоріше на якесь потаємне святилище давніх часів.

Одначе правда була ще химернішою.

Вони перебували лишень за кілька кварталів від Білого дому.

Ця колосальна споруда, розташована за адресою: Північно-західна шістнадцята вулиця, номер сімнадцять-тридцять три, Вашингтон, округ Колумбія, була точною копією дохристиянського святилища — храму царя Мавсола, задуманого як *мавзолей*, тобто місце, куди потрапляють після смерті. Парадний вхід з бронзовими дверима охороняли два сімнадцятитонні сфінкси. Усередині — розкішно оздоблений лабіринт із ритуальних кімнат, залів, ізольованих склепів і бібліотек. І навіть із порожнистою стіною, що ховала останки двох людських тіл. Ініціатові якось сказали, що в цій будівлі кожна кімната має свій секрет, одначе жодна з них не містила так багато секретів, як оця гігантська зала, де він зараз стояв навколішки з черепом у долонях.

Це була Храмова зала.

Вона являла собою правильний квадрат. Надзвичайно просторий. Стеля, що вражала висотою — аж сто футів¹, трималася на монолітних колонах із зеленого граніту. По периметру зали йшла ярусна галерея зі шкіряними кріслами ручної роботи з горіхового дерева. На західній стіні бовванів трон заввишки тридцять п'ять футів, навпроти якого у ніші ховався оргán. Стіни були розмальовані неначе калейдоскопом давніх символів — єгипетських, давньоєврейських, астрономічних, алхімічних та інших, і досі невідомих.

Цього вечора Храмову залу освітлював ряд свічок, розставлених у певному порядку. Їхнє тьмяне мерехтіння, до якого додавався лише блідий стовп місячного сяйва з широкого круглого вікна у стелі, освітлювало найдивовижніший предмет цього приміщення: величезний олтар, витесаний із суцільного шматка полірованого чорного мармуру і розташований у самісньому центрі квадратної зали.

«Як померти — ось у чім секрет», — нагадав собі ініціат.

— Час, — прошепотів чийсь голос.

¹ 1 фут дорівнює 30,48 см. (Тут і далі примітки редактора.)

Ініціат поволі підвів очі й поглянув перед собою на статечну фігуру в білому вбранні. Цей чоловік мав титул *Вельмишановного Верховного магістра*. Йому було під шістдесят; усіма обожнюваний американський ідол — кремезний, впливовий і неймовірно багатий. Його колись темне волосся вже почало сріблитися, а відоме на всю країну обличчя відображало жвавий розум та досвід, набутий за роки перебування при владі.

— Прийми обітницю, — мовив Вельмишановний магістр голосом тихим та лагідним, як летючий сніг. — Заверши свою подорож.

А подорож ініціата, як і всі подібні подорожі, почалася з першого ступеня. Тієї ночі, під час ритуалу, схожого на теперішній, Вельмишановний магістр зав'язав йому очі оксамитовою хусткою, притиснув до його оголених грудей вістря церемоніального меча і суворо спитав:

— Ти і справді присягаєшся своєю честю, що без примусу і добровільно пропонуєш свою кандидатуру для пізнання таємниць та набуття привілеїв нашого братства і не маєш на думці корисливих та інших негідних мотивів?

— Так, — збрехав ініціат.

— Тоді нехай це вістря вжалить твою совість і завдасть неминучої й швидкої смерті, якщо коли-небудь тобі здумається виказати ввірені секрети, — попередив його магістр.

Тоді ініціатові не було страшно.

«Вони ж ніколи не дізнаються про мої справжні наміри».

Однак цього вечора йому здалося, що у Храмівій залі витає якась лиховісна урочистість, тож почав подумки прокручувати всі зловісні застереження, мовлені йому під час подорожі, та погрози про страшні наслідки у разі, якщо він коли-небудь викаже ті секрети, про які невдовзі мав дізнатися: горлянку розріжуть від вуха до вуха... вирвуть із коренем язика... витребушать і сплять нутрощі... прах розвіють за вітром... вирвуть серце і кинуть диким звірам...

— Брате, — мовив сіроокий магістр і поклав руку на плече ініціата, — прийми завершальну обітницю.

Зусиллям волі опанувавши себе, щоб зробити останній крок у своїй подорожі, ініціат сіпнувся мускулистим тілом і знову зосередив увагу на черепові у своїх руках. Темно-червоне вино у тьмяному мерехтінні свічок здавалося майже чорним. У кімнаті запала мертва тиша, і він фізично відчув на собі погляди свідків-братчиків, що чекали, коли він прийме завершальну присягу і приєднається до еліти.

«Цієї ночі, — подумалося йому, — тут відбувається те, чого ще ніколи не було в історії цього братства. Жодного разу впродовж століть».

Він знав, що то буде перша іскра... І вона дасть йому непереборну силу. Підбадьорений цією думкою, він глибоко вдихнув і промовив слова, що їх уже промовляла до нього величезна кількість людей у всіх країнах світу:

— Нехай вино, що я вип'ю, стане мені смертельною отрутою... якщо я — свідомо чи несвідомо — порушу цю клятву.

Його слова відлунили у просторій залі.

І знову запала тиша.

Вгамувавши ледь помітне тремтіння рук, ініціат підніс череп до рота і торкнувся губами висхлої кістки. Він заплющив очі, перехилив череп і став пити вино довгими глибокими ковтками. Коли в горлянці щезла остання краплина, він опустив череп додолу.

На якусь мить ініціатові здалося, що йому стиснуло груди — і серце дико закалатало від страху. «Господи, невже вони дізналися?!» Але страх минувся так само швидко, як і прийшов.

По тілу розлилося приємне тепло. Ініціат поволі випустив з легенів повітря, подумки посміхнувся і поглянув на сіроокого чоловіка, який, нічого не підозрюючи, так необачно ввів його у найпотаємніші кола братства.

«Невдовзі я позбавлю вас того, що є для вас найдорожчим».

РОЗДІЛ 1

Заповнений туристами підйомник фірми «Отіс» виповзав догори південною опорою Ейфелевої вежі. У напхотім напханому ліфті якийсь аскетичного вигляду бізнесмен у бездоганно напрасованому костюмі уважно поглянув на хлопчину, що стояв біля нього.

— Щось ти блідий, синку. Треба тобі було внизу залишитися.

— Та все нормально... — відказав хлопець, намагаючись угамувати неспокій. — На наступному поверсі я вийду.

«Мені немає чим дихати», — промайнуло в голові.

Чоловік нахилився до нього.

— Я гадав, що нудота мине, поки ми підніматимемося. — І він ніжно погладив хлопчину по щоці.

Син соромився розчаровувати батька, однак ледь розчув його слова крізь шум у вухах.

«Мені немає чим дихати. Треба забиратися геть із цього ящика!»

Оператор монотонно розповідав про шарнірні поршні підйомника та про його залізну конструкцію, вкриту ізоляційним шаром. А під ними, далеко внизу, навсідич розбігалися паризькі вулиці.

«Майже доїхали, — заспокоював себе хлопець, висунувши, як журавель, шию і дивлячись угору на попередній ліфт, з якого вже виходили люди. — Тримайся».

Коли ліфт різко нахилився під кутом до верхнього оглядового майданчика, опора, уздовж якої він рухався, почала звужуватися, стискаючи масивні стояки у вузький вертикальний тунель.

— Татку, здається, я не...

Раптом згори донеслося розкотисте тріскотіння. Клітка ліфта сіпнула й незграбно нахилилася, і схожі на змії старі